

Gmina Łącko – charakterystyka terenu badań

Gmina Łącko w obecnej formie powstała w 1973 roku. Swoim zasięgiem obejmuje 16 wsi: Zabrzeż, Zarzecze, Czerniec, Maszkowice, Jazowsko, Kadcza, Wola Piskulina, Wola Kosnowa, Zagorzyn, Kicznia, Czarny Potok, Szczereż, Obidza, Brzyna i Łazy Brzyńskie.

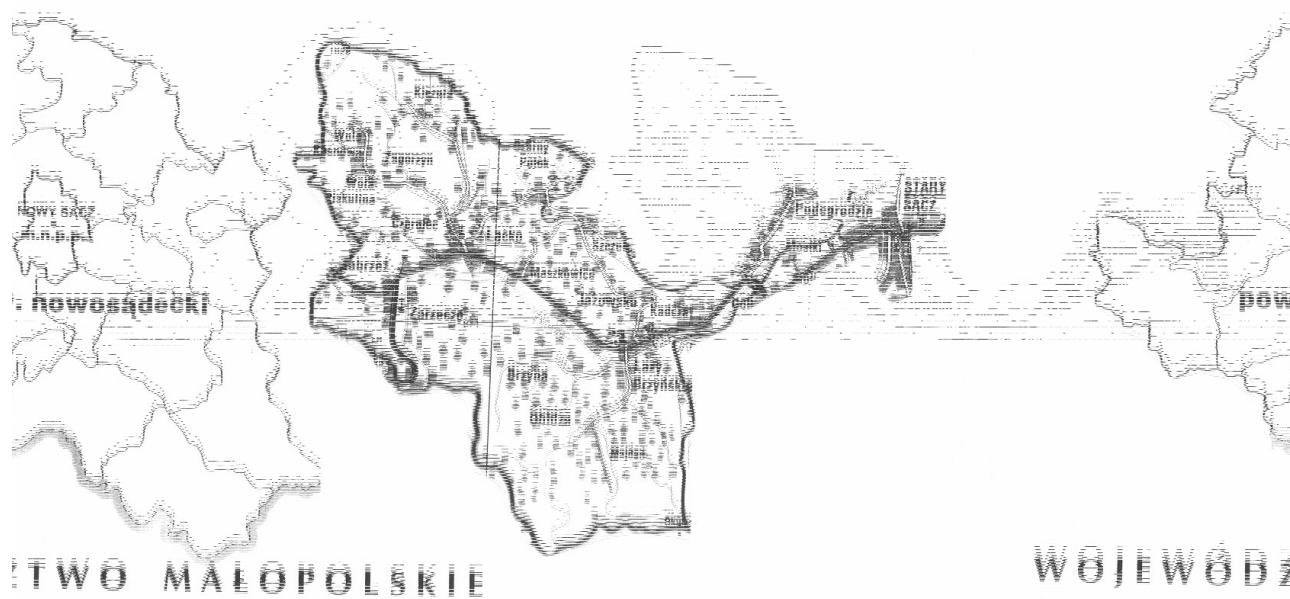
Centralną wsią jest Łącko, o charakterze miasteczka. Gmina leży w Beskidzie Sądeckim na lewym brzegu Dunajca, na wysokości średnio 380 m.n.p.m. Zajmuje piękną śródgórską kotlinę otoczoną od zachodu, północy i wschodu wzniesieniami dochodzącymi do 550 m.n.p.m. (maksymalnie 1027). Kotlina Łącka ma 6 km długości, a jej szerokość dochodzi do 1,5 km i ciągnie się w kierunku równoleżnikowym wzdłuż Dunajca. Od wschodu zamknięta jest ona koło Jazowska pasmem górskim, przez które przebiega się Dunajec krótką przełomową doliną i dostaje się w obszar szerokiej, śródgórskiej Kotliny Sądeckiej. Największą część gminy stanowią lasy – ponad 5.700 ha.

Miejscowość położona jest wzdłuż drogi Stary Sącz – Krościenko, 26 km od powiatowego miasta Nowego Sącza i 52 km od Nowego Targu. Górzyste usytuowanie kotliny Łącka ma swoje odbicie w warunkach klimatycznych gminy. Specyficzne cechy klimatu warunkują produkcję roślinną tego regionu, a szczególnie rozwój sadownictwa. Rzeźba terenu, warunki glebowe, stosunkowo łagodny klimat z dużą ilością opadów (powyżej 800 mm rocznie) sprzyjają zakładaniu sadów drzew i krzewów, uprawie roślin pastewnych, a także ze względu na małe zanieczyszczenie środowiska, uprawie roślin ogrodniczych pod osłonami. Wielki wpływ na strukturę upraw ma gleba i jej urodzajność. W dolinie Dunajca występują mady, na stokach gliny i rędziny. Przeważają gleby gliniaste o niewykształconym profilu. Grunty orne są przeważnie klasy V i IV, zakwaszone i ubogie w fosfor, o niskiej urodzajności.

Próby pobierane były w sadzie śliwki Węgierki Zwykłej, w miejscowości Jazowsko koło Łącka, należącej do powiatu nowosądeckiego, województwa małopolskiego. Znajduje się ona przy drodze prowadzącej z Łącka do Starego Sącza nad rzeką Dunajec i obejmuje szereg przysiółków, z których Migostów stanowił teren badań.

Sad położony jest na terenie Beskidu Wyspowego w grzbietowej części lokalnego wzniesienia o wysokości 526 m n.p.m., nachylony w kierunku południowo-zachodnim, a jego dolny fragment osłonięty lasem, znajduje się na skarpie, charakteryzującej się stosunkowo dużym spadkiem (około 25°). Od części północnej znajdują się zabudowania gospodarskie, a od południowej las mieszany z przewagą świerków. Wschodnia i zachodnia strona badanego terenu nie jest osłonięta, stąd też najczęściej występujące na tym obszarze prądy powietrzne przebiegają ze wschodu oraz południowego-wschodu.

Próby pobierane były w sześciu punktach sadu, przy czym w dwóch z nich, badano powietrze na poziomie gruntu i wysokości 1 m.

Rys.2. Lokalizacja badanego sadu

Dla osób szukających pomocy w pisaniu prac z różnych dziedzin

polecamy serwis [pisanie prac](#) z prawa, administracji, zarządzania, marketingu, pedagogiki i wielu innych dziedzin.